

Sygn. akt V Ka 215/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

V Wydział Karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec

Sędziowie: SSO Olga Nocoń

SSO Lucyna Pradelska- Staniczek (spr.)

Protokolant: Monika Brzoza

w obecności Wandy Ostrowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2014 r.

sprawy:

A. D. /D./

syna S. i U.

ur. (...) w C.

oskarżonego o przestępstwo z art. 65 § 1 i 3 kks w zw. z art. 91 § 1 i 3 kks przy zast. art. 7 § 1 kks

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 26 lutego 2014r. sygn. akt IX K 13/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt V Ka 215/14

UZASADNIENIE

A. D. został oskarżony o to, że w dniu 18 maja 2011 roku w miejscowości R., woj. (...), działał wspólnie i w porozumieniu z S. W., który przewoził wyroby tytoniowe samochodem dostawczym marki F. (...) o nr rej. (...) w postaci 14 000 paczek papierosów różnych marek bez polskich znaków akcyzy, po 20 sztuk papierosów w każdej paczce o łącznej szacunkowej wartości 126 840 złotych o wartości celnej 11 200 złotych, na których ciążyła należność celne 6 451 PLN, od których należny podatek akcyzowy wynosi 163 912 PLN, tj. o czyn z art. 65 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 91 § 1 i 3 k.k.s. przy zastosowaniu art. 7 § 1 k.k.s.

Sąd Rejonowy w Rybniku wyrokiem z dnia 26 lutego 2014 roku w sprawie o sygn. IX K 13/12 uniewinnił oskarżonego A. D. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Na mocy art. 230 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zwrócił oskarżonemu telefon komórkowy marki N. (...) o nr (...) wraz z kartą SIM (...) oraz telefon komórkowy marki N. (...) o nr (...) przechowywane w depozycie P. Straży Granicznej w R..

Kosztami postępowania został obciążony Skarb Państwa.

Apelację o wyroku wniósł Prokurator, który działając na zasadzie art. 425 k.p.k. i art. 444 k.p.k. zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego. Powołując się na przepisy art. 438 punkt 3 k.p.k. wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku a polegający na przyjęciu przez Sąd I instancji, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przypisania sprawstwa zarzucanego A. D. czynu, w sytuacji gdy prawidłowa analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności analiza połączeń telefonicznych aparatów zabezpieczonych u oskarżonych w tym lokalizacja stacji (...) przeprowadzonych połączeń, zeznania funkcjonariuszy Straży Granicznej oraz częściowo wyjaśnienia oskarżonych niezbicie prowadzi do wniosku, iż oskarżony wyczerpał znamiona zarzucanego mu czynu.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący, powołując się na przepis art. 437 k.p.k., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, zaś podniesiony w niej zarzut okazał się bezzasadny i to w stopniu oczywistym.

Zgodnie z utrwalonym już w tej mierze orzecnictwem zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Stawiając ten zarzut należy wykazać, jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie logicznego rozumowania dopuścił się Sąd I instancji dokonując oceny zebranego materiału dowodowego. Możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego w konkretnej sprawie odmiennej oceny materiału dowodowego nie może prowadzić do wniosku, że sąd ten dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku nie może bowiem sprowadzać się do samej tylko odmiennej oceny materiału dowodowego, lecz winien się odwoływać do konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, których miałby dopuścić się sąd w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego.

Sąd Okręgowy w pełni zgadza się z dokonaną przez Sąd I instancji oceną zgromadzonego materiału dowodowego, w tym także zeznaniami świadków funkcjonariuszy Straży Granicznej K. R., A. H. a nadto S. W. a także wyjaśnień oskarżonego.

Słusznie Sąd meriti przyjął, iż akta sprawy nie zawierają materiału dowodowego stanowiącego skuteczny kontrargument dla wyjaśnień składanych w niniejszej sprawie przez oskarżonego. Oskarżony konsekwentnie zaprzeczał, by miał świadomość, że dnia 18 maja 2011 roku S. W. będzie przewoził papierosy bez polskich znaków akcyzy na teren (...). Sam S. W. wobec którego zapadł już prawomocny wyrok skazujący za czyn z art. 65 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 91 § 1 i 3 k.k.s. przy zastosowaniu art. 7 § 1 k.k.s. zeznał, iż oskarżony nie miał nic wspólnego z przemysłem przez niego papierosów. Wersji przedstawionej przez oskarżonego i S. W. skutecznie nie podważył żaden z pozostałych przeprowadzonych w sprawie dowodów.

Niewątpliwie żaden z dowodów nie wskazał wprost i bezpośrednio na sprawstwo oskarżonego a więc na jego udział w przemyśle papierosów. Słusznie Sąd Rejonowy uznał, iż dowodu na sprawstwo oskarżonego nie mogą stanowić zeznania funkcjonariuszy Straży Granicznej, tj. A. H. i K. R.. Z zeznań tych świadków wynika, iż na podstawie czynności

operacyjno-rozpoznawczych powzięto informację, iż osoba poruszającą się pojazdem marki F. (...) (którym dnia 18 maja 2011 roku poruszał się oskarżony A. D.) będzie dokonywała nielegalnego przewozu papierosów.

Rzecz jednak w tym, iż po zatrzymaniu wyżej wskazanego pojazdu dnia 18 maja 2011 roku nie ujawniono w nim żadnych przedmiotów nielegalnie przewożonych, w tym papierosów.

Papierosy owe w ilości 14 000 paczek ujawniono w pojeździe marki F. (...), którego kierowcą był S. W.. Jak to ustala Sąd Rejonowy kierowcy obu pojazdów (a więc oskarżony i S. W.) utrzymywali pewną odległość od siebie, wyprzedzali się nawzajem, raz jako pierwszy pojazdem przez siebie kierowanym poruszał się oskarżony, innym razem S. W.. Podejmujący czynności funkcjonariusze Straży Granicznej zlokalizowali pojazd marki F. (...), a następnie wytypowali drugi samochód dostawczy, jako ich zdaniem współpracujący, tj. właśnie ten kierowany przez S. W., w którym ostatecznie ujawniono papierosy z przemytu.

Z faktu, iż oba samochody poruszały się nawet przez dłuższy okres czasu, w jednym kierunku i w niewielkiej od siebie odległości, a nawet z faktu, iż kierowcy tych pojazdów kontaktowali się z sobą telefonicznie (nawet kilkunastokrotnie na przestrzeni kilku godzin) nie można wyprowadzić kategorycznego wniosku o współsprawstwo A. D. w przemyśle papierosów.

Świadkowie powoływali się na wiedzę pozyskaną w toku czynności operacyjno-rozpoznawczych, iż to kierowca F. (...) miał dokonać przemytu papierosów. Jak to już wyżej wskazano, w toku podjętej kontroli papierosów jednak w tym pojeździe nie ujawniono. Oskarżyciel publiczny nie przedstawił dowodów, w oparciu o które można by potwierdzić informacje pozyskane w toku czynności operacyjno-rozpoznawczych, nie wskazano na źródło (a) owej wiedzy, tak by ewentualnie w toku przewodu sądowego możliwym było zweryfikowanie informacji, w których posiadanie weszli funkcjonariusze Straży Granicznej, chociażby poprzez przesłuchanie świadków, mających wiedzę na ten temat.

Powiązanie oskarżonego z przemytem papierosów nastąpiło w oparciu o wiedzę pozyskaną w toku czynności operacyjno-rozpoznawczych. Żaden jednak z dowodów przeprowadzonych w toku rozprawy głównej faktu tego nie potwierdził.

W ocenie funkcjonariuszy Straży Granicznej pojazd prowadzony przez oskarżonego pilotował pojazd prowadzony przez S. W., zaś oskarżony miał ostrzegać przed potencjalnymi zagrożeniami. Tezy przedstawione przez wskazanych świadków, słusznie zostały uznane przez sąd meriti, jako skonstruowane w oparciu o pozyskaną wiedzę operacyjną. Zarówno w toku przeszukania samochodu należącego do oskarżonego jak i jego mieszkania nie odnaleziono żadnych dowodów mogących wskazywać na związek (...) z procederem przemytu papierosów, w przeciwieństwie do wyników przeszukania pojazdu i mieszkania S. W..

Niewątpliwie oskarżony i S. W., na co zwraca uwagę skarżący w apelacji, kontaktowali się ze sobą telefonicznie, czemu obaj mężczyźni nie zaprzeczają. Jednakże z tego faktu także nie można wyprowadzić wniosku o winie i sprawstwo oskarżonego. Jak to zauważa Sąd Rejonowy nie można racjonalnie założyć, by oskarżony S. W. telefonicznie udzielał rad, wskazówek przy przewozie papierosów, czy też ostrzegał go przed potencjalnymi zagrożeniami na trasie.

Oskarżony i S. W. wskazali, iż nie są dla siebie osobami obcymi, znają się od kilku lat. Wersji przedstawionej przez oskarżonego w wyjaśnieniach a dotyczącej celu podróży w dniu 18 maja 2011 roku na (...) nie wykluczył, ani też nie podważył skutecznie żaden z przeprowadzonych w sprawie dowodów.

Mając na względzie wszystkie przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku, kosztami postępowania odwoławczego obciążając Skarb Państwa.